

<<<

EVOLUCIÓ DEL SISTEMA IMPOSITIU

La càrrega fiscal de les famílies s'ha disparat en una dècada

FERRAN SENDRA

► L'esforç fet per les empreses des del 2007 s'ha reduït a la meitat

► Oxfam ho atribueix al frau, els paradisos tributaris i la rebaixa en l'impost societari

AGUSTÍ SALA
BARCELONA

La càrrega fiscal de les famílies s'ha multiplicat en l'última dècada, a través del treball i el consum, mentre que la de les empreses s'ha reduït a la meitat des del 2007. En el seu últim informe, *Els diners que no veus. Paradisos fiscals i desigualtat*, Oxfam Intermón atribueix aquesta evolució als paradisos fiscals, el frau i la rebaixa de l'impost de societats.

Aquest estudi destaca que l'esforç fiscal de les famílies ha passat del 73,88% el 2007, l'any abans que esclatés la crisi, al 83,29% el 2016, gairebé 190 punts més. Per la seva part, el de les empreses ha caigut durant el mateix període del 22,34% a l'11,64%, gairebé a la meitat, segons l'informe d'aquesta oenagé.

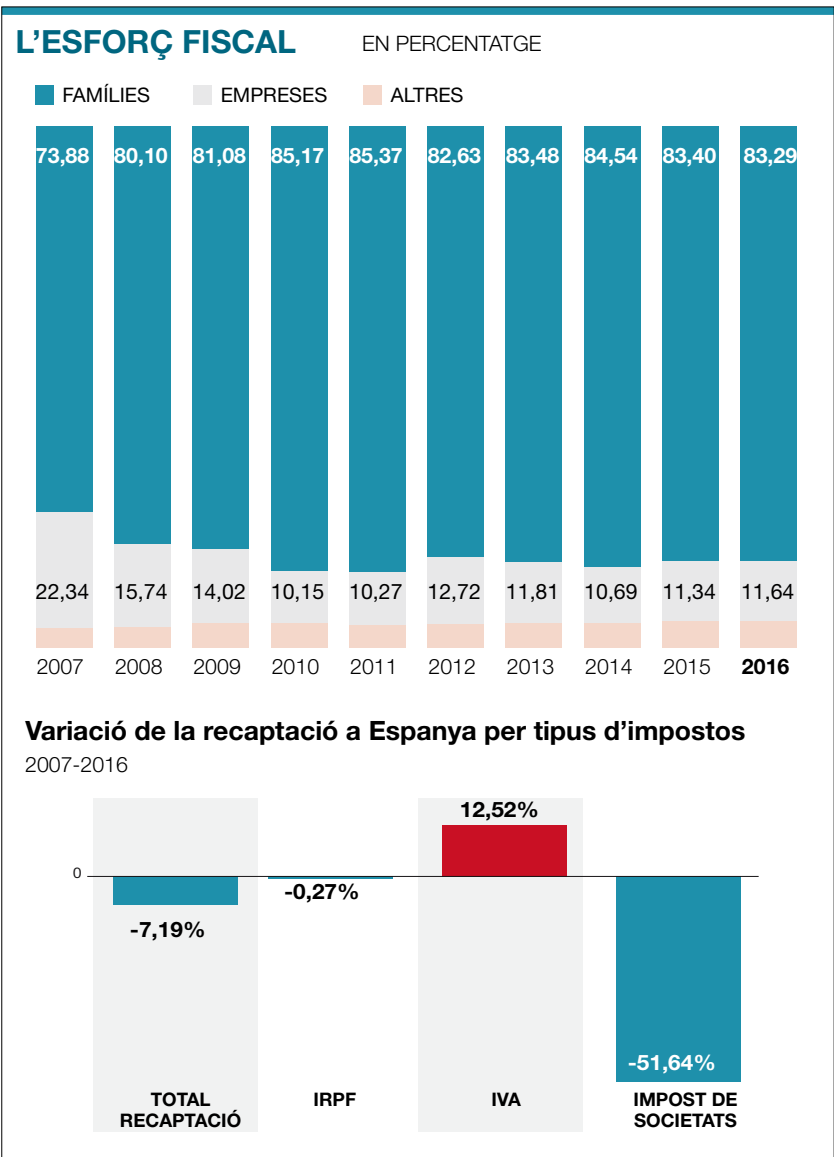
Els autors de l'estudi diuen que la inversió espanyola cap a paradisos fiscals es va quadruplicar entre el 2015 i el 2016, i que «un de cada quatre euros» es van dirigir cap a aquests territoris de baixa o nul·la fiscalitat. Aquest fet el constaten altres investigacions, com la de l'Observatori de Responsabilitat Social Corporativa.

23.000 MILIONS MENYS // Un altre element és la baixada de l'impost de societats, la recaptació del qual s'ha reduït en 23.000 milions d'euros des del 2007 a Espanya, malgrat la recuperació econòmica i dels beneficis empresarials en els últims anys. L'Estat va ingressar amb aquest gravamen el 2016 «el 52% menys del que ingressava abans de la crisi econòmica, mentre que la recaptació de la resta d'impostos ha recuperat els nivells precrisi», constata l'estudi. Segons Oxfam Intermón, «només caldrien 12.000 milions d'euros per pagar la renda mínima a totes les famílies que en l'actualitat no tenen ingressos».

El director general de l'oenagé, José María Vera, destaca que a Espanya «tenim una bretxa de recaptació de sis punts davant la resta dels països de l'euro». Segons el seu parer, no es pot renunciar «a recaptar el que en justícia correspon pagar a les grans empreses, perquè això suposa deixar a la cuneta la lluita contra la desigualtat i, amb això, mili-

► Un ciutadà presenta els documents per fer la declaració de la renda a l'Agència Tributària, al maig.

Font: Agència Tributària

EL PERIÓDICO

cas que el tipus de referència sigui inferior al de la hipoteca, el client deixarà de pagar interessos». «No se li tornaran diners», apunten a Bankinter. «Un crèdit no és un dipòsit i això queda clar al Codi Civil», afegeixen.

CaixaBank no és una entitat amb hipoteques afectades per aquesta situació de tipus negatiu, i per aquest motiu manté que «aplica la situació més favorable per al client», que és restar del diferencial la dada negativa de l'euríbor, encara que amb un límit absolut: «El resultat final no pot ser més baix que zero, perquè contravindria la naturalesa mateixa del contracte de crèdit».

Amés, en la nova producció, des de fa uns anys, l'entitat està potenciant les hipoteques de tipus fix, i per això les variacions de l'euríbor no afecten, «i dona seguretat al client en la seva planificació financera».

Les entitats afectades s'inclinen perquè el client només aboni la part de l'amortització

Alguns crèdits nous inclouen una clàusula zero que especifica com actuar en aquests casos

ra», subratllen.

Algunes entitats s'han avançant a les conseqüències tipus de referència negatiu. Fonts del Banc Sabadell destaquen que en els seus nous crèdits hipotecaris inclouen una clàusula zero en la qual s'especifica que en cap cas es tornaran diners al client si el tipus d'interès del crèdit resulta negatiu. Altres entitats es limiten a gestionar la situació de la forma més favorable. «La hipoteca és una palanca de captació, però no ens centrem només en el producte, sinó en la vinculació que pot arribar a tenir el client amb el banc, cosa que permet fer créixer altres línies de negoci que són un bon complement per al negoci hipotecari», destaca Abanca. ■

als EUA. No obstant, els analistes coincideixen a dir que aquell moment no està a punt d'arribar. Els més optimistes parlen que les primeres pujades es produiran el 2018, mentre que els més pessimistes apunten més aviat cap al 2019. Sigui abans o després, la qüestió és fins on tornaran a pujar els tipus d'interès a mitjà i llarg termini. Ningú aposta per un escenari en el qual sigui necessari sufocar la inflació amb tipus alts.

ons de persones». Espanya, de fet, segons altres informes d'aquesta organització, «és el país de la Unió Europea (UE) en què més ha crescut la desigualtat, després de Xipre».

PAÍS DESIGUAL // Des del 2008, Espanya ha sigut el segon país de la UE on més ha crescut la desigualtat de renda, 20 més que la mitjana europea, se subratlla. «Això deixa les famílies i les persones més afectades per la crisi en una situació que contradiu l'optimisme al voltant de les principals dades macroeconòmiques». Gran part d'aquesta evolució es deu al fet que són les famílies «sobre les quals ha recaigut una gran part del pes de la crisi i sobre les quals recau de forma creixent el gruix del sosteniment del sistema públic».

Segons Oxfam, es necessita una llei d'evasió fiscal, que hauria d'incloure «una definició sobre paradisos fiscals vinculant». A la vegada s'hauria d'aconseguir que el tipus efectiu de tributació de les grans empreses «s'acosti al tipus nominal en vigor i superi la pressió fiscal que suporten les pimes». Una altra eina seria una reforma en profunditat del sistema fiscal internacional.

En tot cas, la reducció del pes tributari de les empreses en detriment de les famílies «és un fenomen global». I no és estrany, perquè la inversió mundial cap a paradisos fiscals ha augmentat el 45% en menys de 10 anys. ■